

מתוך סדרת הספרים "לב המועדים"

יהוה לב המועדים

הלכות והליכות בענין כל נדרי - מעריב

תפילה זכה

לפני כל נדרי אומרים "תפילה זכה" שהיא וידוי על עונותיו, וכן על עבירות שבין אדם לחברו ואומר שמוחל לכולם ומבקש מה' מחילה וסליחה על מה שעשה ושייתן בלב כולם שגם ימחלו לו על מה שעשה להם, וקבלת קדושת היום וה' עיניים (חיי אדם קמד סע' ב), וגם נשים יאמרו (הגריש"א אה"ל).

ונכון שלא יקבל על עצמו קדושת יו"ט עד אחרי כל נדרי, לפי שאחר שקיבל על עצמו קדושת היום אינו יכול לומר כל נדרי (אישי ישראל תשובת הנרח"ק תשו' שעה),

הטעם בתפילה זו אע"פ שהתודו במנחה

לפי שנחלקן הפוסקים מתי צריך להתודות, י"א קודם סעודת המפסקת, וי"א שגם אחר סעודה המפסקת קודם חשיכה (רמב"ן) והטעם כדי שיכנס ליום הקדוש בתשובה ולא יהא שהות לחטוא בין הוידוי לתחילת זמן הכפרה, ורק משום חשש שתטרף דעתו תקנו לומר במנחה, וכתב השל"ה וראוי להחמיר גם לדעת זו ולכן נהגו לומר תפילה זכה (משנ"ב תרו ס"א).

צורת האמירה – יש לומר תפילה זכה בעמידה (עכ"פ את חלק הוידוי) והפעם דהוי מדין וידוי, ווידוי דינו בעמידה (פר"ח תרו, הוט השני תרו ג).

סדר תפילה זכה – החפץ חיים תיקן לומר תפילת בן אדם לחברו תחילה ולא בסופו כפי שנתקן תחילה לפי הוא חלק חשוב בתפילה שהרי עבירות שבין אדם לחברו אין יו"כ מכפר עד שירצה את חברו (יומא פח ע"ב). ואין האומר מספיק לאומרו.

כל נדרי

יום כיפור נפתח בתפילת כל נדרי שבה אנו אומרים כעין התרת נדרים, שמבטלים את הנדרים שקיבלנו על עצמנו, וכן מבטלים מכאן ולהבא את כל הקבלות שנקבל על עצמנו שיהיו בלי נדר ומבטלים.

הטעם שתקנו לומר כל נדרי בערב יו"כ משום דקימ"ל כל עבירות שבתורה אם עשה תשובה יו"כ מכפר, חוץ מעוון נדרים שאם נדר שיתן צדקה אינו מתכפר לו עד שישלם נדרו, ואם זוכר הנדר מקימו, ואם אינו זוכר הנדר הוא נענש מחמת הנדר לכן תקנו להגיד כל נדרי ולהפך הנדרים מיד ביו"כ (שבלי הלקט בשם רבינו ישעיה).

הטעם שתקנו לומר ביום כיפור ולא בראש השנה - לפי שביום כיפור בטלים ממלאכה לגמרי אפי' ממלאכת אוכל נפש המותרת בראש השנה ואז יש התקבצות גדולה יותר מראש השנה (רא"ש נדרים ס"ג ס"ה, מטה משה תתסד).

נוהגים לומר "כל נדרי" בעוד יום (טושו"ע תרי"א א) והטעם שמתחילים מבעוד יום: אע"פ שסוברים כר"ת שמתנים על להבא ואי"ז התרת נדרים לשעבר, מ"מ דומה קצת להתרת נדרים והתרת נדרים אסור בשבת ויום טוב כמבואר בשבת (קנו ע"א) וה"ה שאסור ביו"כ (משנ"ב תרי"א ס"ק ה). וכתב בספר זה השולחן דמ"מ סני שפעם אחת יאמרו מבעוד יום כיון שבפעם הראשונה יצאו ידי חובת התרת נדרים ושאר הפעמים שאומרים הוא לחיזוק הענין ולכן א"צ לאומרם מבעוד יום (אות תרי"א).

סדר התפילה

נהגו שהגדול שבקהל מוציא שני ספרי תורה מהארון, יש הנוהגים להוציא ג' ספרים כנגד ג' פעמים שאומרים כל נדרי, ויש מוצאים ז' ספרים והטעם כנגד ז' פעמים שאומרים ה' הוא האלהים, ויש שמוצאים כל הספרים שבהיכל (אלף למטה תרי"א טו) והטעם משום שחוששים לפגם הספרים הנשארים (כה"ח תרפ טז), ונותנים אותם ביד חשובי הקהל ונעמדים אחד מימין החזן והשני לשמאלו, ולאחר כל נדרי מסתובבים עם הספר מסביב הבימה וכל הציבור מנשקים את הספר ומבקשים מחילה על מה שפגמו בכבוד הס"ת (מטה אפרים תרי"א י).

לקנות פתיחת הארון - בכתבי האר"י מובא שמצווה גדולה לקנות הוצאה ס"ת ראשון אפילו בממון רב ויאהז בעת אמירת כל נדרי והעיקר שיחבק וינשק הס"ת ויפייס אותה על מה שפגם בה (הובא באלף המגן תרי"ט יח).

החזן אומר ג' פעמים "על דעת המקום ועל דעת הקהל אנו מתירים להתפלל עם העבריינים" - אלו שעברו על דברי תורה (שו"ע תרי"ט א).

והטעם שאומרים שמתירים להתפלל עם העבריינים: לפי שבגזרות שהיו על ישראל היו אנוסים שהיו מתנהגים בחוץ כגוים ובסתר היו כיהודים, וביום כיפור היו כולם מסכנים עצמם ומנעים להתפלל בציבור ובשבילם תקנו שמתירים להתפלל עם העבריינים שהם מתנהגים מחמת האונס כעבריינים כל ימות השנה, והשאירו את הנוסח גם היום לפי שגם היום יש עבריינים שרק ביו"כ מגעים להתפלל.

טעם נוסף: תפילה זו היא תפילה להתיר לעבריינים להתפלל ומי הם העבריינים האלו שעוברים על גזרות וחרמות של הקהל ואע"פ שלא ביקשו להתיר להם אנו מתירים להם משום דאמרינן (בבביתא ו ע"ב) כל תענית שאין בה מפושעי ישראל אינה תענית והראיה שהרי חלבנה ריחה רע ובכל זאת היא באה עם סמני הקמורת (לבוש תרי"ט א, משנ"ב שם ס"ק א).

הטעם שעומדים ב' אנשים ליד החזן לפי שצריך להתיר להתפלל עם העבריינים וא"כ מצטרף החזן עם שני אנשים להתיר את הנדר דאי משום כל נדרי הם עומדים אין צריך לעשות תנאי על נדר עם שלושה אלא כל אחד מתנה לעצמו (לבוש תרי"ט א).

טעם אחר: משום דאיתא במסכת סופרים הלכה י"ג שאינו מן המבוחר שיעמד השליח ציבור לבדו על העמוד, אלא שיעמדו שנים לצידו אחד לימינו ואחר לשמאלו כנגד האבות, והא דאין נוהגים כן כל השנה לפי שטרודים העם במלאכתם, והשתא מאימת הדין נוהגים לעמיד ב' אנשים (אוצר כל מנהגי ישרון).

הטעם שאומרים "כל נדרי" בארמית לפי שנתקנה בבבל, שעיקר לשונם היא ארמית, ורצו שכל הקהל יבינו הלשון (לבוש תרי"ט א).

הטעם שתקנו את כל נדרי בלשון יחיד והטעם שכל אחד ואחד צריך לומר זאת עם הש"ץ לפי שכל נדרי הוא תנאי על הנדרים הבאים שנה הבא ואין השליח ציבור יכול להוציא ידי חובה תנאי של אחרים לכן נתקן בלשון

יחיד שכל אחד ואחד צריך לומר זאת, ומטעם זה צריך לומר יחד עם הש"ץ (לבוש תרי"ט א, משנ"ב שם ד).

בנוסח התפילה - הטור (תרי"ט א) מביא שיש לומר "מיום כיפורים שעבר עד יום כיפור זה וכו'" והיתה הכוונה להתיר מה שנדרו ונשבעו בשנה שעברה

ומקשה רבינו תם מה מועיל עכשיו התרה על נדרים של שנה שעברה, וכתב שצריך לומר "מיום כיפורים זה ועד יום כיפורים הבא עלינו לטובה" והכוונה שנודר על הנדרים מכאן ולהבא ומהני התנאי אם אינו זכור התנאי בשעה שנדר אחר כך (משנ"ב תרי"ט ס"ק ב).

הטעם שאומרים ג' פעמים שכך לשון התלמוד כמו שמצאנו שאומר בהפרת נדרים ג"פ מותר לך וכן ג"פ מופר לך, וכן שנינו במנחות (ס"ה ע"א) מגל זה מגל זה ג"פ וכן אקצור אקצור ג"פ (בית יוסף תרי"ט א).

טעם אחר: לפי שכל הטעם שאומר השליח ציבור תפילה זו כדי להזכיר לציבור שיאמרו גם הם ויתנו על הנדרים של השנה הבאה ושמא יש אדם שאיחר ולא שמע פעם ראשונה או אדם שלא נתן דעתו בפעם הראשונה וישמע בפעם השניה ושמא גם לא שמע בפעם השניה ישמע בפעם השלישית וזה הטעם שמגביה קולו מפעם לפעם כדי שישמעו כולם ויתנו ליבם לפי שאין תנאי של החזן מועיל בשבילם (בית יוסף תרי"ט א בשם ראב"ן, לבוש תרי"ט).
טעם אחר: כי כשאומרים ג"פ הענין מתפרסם יותר (סמ"ג).

הטעם שמגביה קולו מפעם לפעם (שו"ע תרי"ט א בשם מהרי"ל שם ו)

לפי שפעם ראשונה דומה לאדם שמשותם להכנס בהיכל המלך ולבקש פרס מאת המלך וירא מהתקרב אליו ומדבר בחשאי ופעם השניה יגביה קולו מעט וכן בפעם השלישית יגביה קולו יותר כאדם בין בית שהורגל להיות מבאי המלך ולבו גם בו בהקרבו אליו ונכון לבו לשמוע הדבר (רבינו שמחה במחז"י הובא בספר כש"ט).

"ונסלח לכל" - ואומרים ג' פעמים הש"ץ והציבור "ונסלח לכל עדת בני ישראל ולגר הגר בתוכם כי לכל העם בשגגה" ביאור: שיהא נמחל לכל עדת בני ישראל וגם לחטאים של הגר שגר בתוכינו על שעברו על נדריהם (אבודרהם) כי כל מה שעשו העם עשו בשגגה.

ואומר הש"ץ "סלח נא לכל העוון העם הזה.... ושם נאמר" והציבור עונה ג' פעמים "ויאמר ה' סלחתי כדברך" והטעם באמירת ג'

פעמים ונסלח לפי שבהתרת נדרים יש לומר ג' פעמים מותר לך
(לבוש, מט"א)

ברכת שהחיינו

ומברך ברכת "שהחיינו" (שו"ע תרי"א, א) והטעם: משום דהוי דבר
הבא מזמן לזמן וכל שבא מזמן לזמן מברכים עליו זמן (לבוש תרי"א).
והציבור לא יכוון לצאת ידי חובת השליח ציבור ואמר בשקט
ונהגו לומר בקול, וישתדל לנמור מהר כדי שיוכל לענות על ברכת
הש"ץ אמן, ומ"מ יש לש"ץ לכוון להוציא ידי חובה מי שרוצה לצאת
ידי חובה (משנ"ב תרי"ב ס"ק ג).

הטעם שאין הציבור יוצאים ידי חובת "שהחיינו" מהחזן
לפי שיש שאינם מתכוונים לצאת או שיש שאינם שומעים קולו של
החזן לכן נהגו שכל אחד יברך לעצמו (ערוך השולחן תרי"ט).

נשים בברכת שהחיינו – נשים שבירכו שהחיינו בשעת הדלקת
הנרות בבתים יזהרו שלא לברך שנית בבית הכנסת (ח"א קמז, מטה
אפרים תרי"ג) דיש בזה משום איסור ברכה לבטלה דכבר יצאה
בברכת שהחיינו בהדלקת נרות שקבלה יו"כ עליה (אלף למטה שם
כ"א).

הטעם שאין מברכים "שהחיינו" על הכוס ככל יו"ט
לפי שכשמברך על הזמן מקבל עליו קדושת יו"כ אע"פ שמברך
מבעוד יום ונאסר במאכל ושתיה (טור תרי"א, א, משנ"ב שם ס"ק ד).
והטעם שלא אומרים שיברכו ולא ישתו הכוס משום דקימ"ל
(ברכות נב ע"א) המברך על הכוס צריך שישתה ממנו או הוא או אחר
(בית יוסף תרי"ז ז).

והטעם שלא נותנים לקטן שישתה - משום שחוששים שמא יגדל
יבוא לשתות מכוס של ברכה ואסור, ואע"פ שמאכלים קטן ולא
חוששים שמא יאכל גם כשיגדל, שאני כוס של קידוש זה לפי
שהקטן אינו צמא אלא נותנים לו לשתות ויחשוב שיש מצוה
לשתות כוס זה גם שיהיה גדול משא"כ באכילה שהוא לצורכו, ולא
דמי לברית שקטן שותה משום שאינו קבוע בכל שנה לא חוששים
דלמא אתי למיסרך (טור תרי"א, א, משנ"ב ס"ק ד).

והטעם שמברכים "שהחיינו" קודם "ברכו"
לפי ש"שהחיינו" מברכים קודם עשית המצווה ובשאר ימים טובים
שהמצווה היא אכילה ושתיה אומרים בסעודה, משא"כ ביו"כ
שברכו היא קבלת היו"ט והשירות והתשבחות שבמערב הם
עיקרי היום וכאכילה ושתיה לכן אומרים לפני ברכו (לבוש תרי"א).

הטעם שתקנו לומר שהחיינו בכית הכנסת

מעיקר הדין כל אחד יכול אומרו בכל מקום שירצה, והטעם שקבעו
לומר בבית הכנסת בכל נדרי לפי שאם אין מקום קבוע לאומרו
חיישין שמא יבוא לידי שיכחה (לבוש תרי"א).

מעריב

בתפילת מעריב ולמחרת בשחרית אומרים "ברוך שם כבוד
מלכותו לעולם ועד" בקול רם.

והטעם – לפי שמצינו במדרש שעלה משה רבינו למרום שמע
למלאכי השרת שהיו מקלסים לקב"ה בשכמל"ו, והורידה לישראל
וצוה להם לאומרו בחשאי, משל לאדם שגנב חפץ מפלטרין של
מלך ונתנו לאשתו אמר לה אל תתקשמי בו אלא בצנעא בתוך
ביתך, לכן כל השנה אומרים אותו לחש, אבל ביו"כ שאנו כמלאכי
השרת אומרים בפרהסיא ובקול רם (טור תרי"ב, ב, משנ"ב שם ס"ק ח).

נשים "בברוך שם" – נשים לא אומרות בשכמל"ו בקול, והטעם:
לפי שלא שייך בהם דומים למלאכים (נור אריה ארי"ה ס' פב) כמו
שמצאנו לגבי עמידה כתב בשו"ע שיש עומדים על רגלם כל היום
והלילה והטעם להיות דוגמת המלאכים וכתב המשנ"ב (תרי"ג)
נשים לא יעמדו וכתב בשערי ציון הטעם (שם יט) כי אין יכולין
להדמות להם.

ולמעשה נהגו שגם הנשים אומרות בקול רם (הגריש"א הלכות והליכות
תשרי עמוד 19).

סליחות ופיוטים – מנהגינו להאריך בסליחות ותחנונים ובשאר
שבחים ותשבחות והטעם לפי שהם עיקר מצות היום והם במקום
אכילה ושתיה של שאר ימים טובים (לבוש תרי"ב ס"א).

בתפילת מעריב לפני הקדיש יש שנהגו לומר (תהילים כד) "לדוד
מזמור לה'" וכו' (מטה אפרים תקפ"ג), ויש שלא נהגו לאומרו וכן
מנהג הגאון

והטעם באמירת מזמור זה – לפי שבמזמור זה נאמר פעמים
השאלה (שם י) "מי הוא זה מלך הכבוד", ובימים אלו אנו ממלכים
עלינו את מלך הכבוד מלך מלכי המלכים הקב"ה (ספר חרדה בשם
יעב"ץ).

בסגולותיו – מי שאומר זאת מובטח לו שלא יחסר מזונותיו כל
השנה (מטה אפרים שם קיצור השל"ה ר"ה בשם השערי ציון).

"אדון עולם" – נהגו לשיר אדון עולם אחר תפילת מעריב

והטעם באליה רבא מביא בשם ר' יהודה החסיד ורב האי גאון
שכל מי שמכוון באמירת "אדון עולם" ערב אני בדבר שתפילתו
נשמעת ואין שטן מקטרג על תפילתו ואין לו שטן ופגע רע

בתפילתו ואויביו נופלים לפניו ומוזה הטעם נהגו לשיר בר"ה ויו"כ
אחר התפילה "אדון עולם" (אלף למטה תקפב יב). ויש מקומות שלא
נהגו לאומרו.

שיר היחוד

בסיום תפילת מעריב אומרים את שיר היחוד של כל השבוע
והטעם: לפי ששיר היחוד הוא קדוש מאוד לאלהיו, וקבעו לומר
בלילה כדי שידעו הכל כנגד מי מתפלל ביום כיפור (הקדמת פירוש
שיר היחוד בסידור טריישל רנה).

והטעם שאינו נחשב כמספר שבחו של מקום יותר מדאי (כדאייתא
במגילה יח ע"א) לפי שיום זה קבוע לספר בשבחו של מקום, כי בני
אדם נחשבים ביום זה כמלאכים ומן הראוי שביום זה יתנו שבח
לקב"ה (מהר"ל בספרו נתיבות עולם נתיב העבודה יב).

ד' פרקי תהילים וק"ש שעל המיטה

ד' פרקי תהילים – כתב השל"ה (מסכת יומא) קודם שישן יאמר ד'
פרקים ראשונים של ספר תהילים והטעם משום שמצילים מן
החטא, ובלילה הזה שאנו דומים למלאכים צריך להזהר מכל
טומאות ובפרט מזה החטא (הובא במשנ"ב תריס ס"ק יד).

ק"ש על המיטה – אמירת בשכמל"ו בקול רם – יש שאמרו
לומר לחש כמו בכל השנה (הגר"ח קניבסקי הובא בספר שכב כארי עמוד
קסג), ויש שאמרו לומר בקול רם (נעמי גבריאלי יו"כ פרק לב י).

יו"כ שחל בשבת

יו"כ שחל בשבת אין אומרים פזמון לכה דודי אלא "מזמור שיר
ליום השבת" ו"ה' מלך".

הטעם: לפי שנאמר בו פני שבת נקבלה, והוי כמבייש את יו"ט
שדווקא פני שבת ולא יו"ט וכיון שאין אומרים לכה דודי אין
אומרים גם מזמורים שלפניו שאלו לא באו אלא בשביל קבלת
שבת, לצאת לקראת השבת הנקראת כלה (בית דוד לר' יוסף דוד
משאלנקי ח"א סימן דסד). טעם נוסף: לא פלוג מיו"ט שחל להיות
בערב שבת (לבוש ער, מנהגים כא, משנ"ב ער ס"ק ד).

נוסח ספרד – אומרים בלכה דודי שתי בתים ראשונים ושתי
בתים אחרונים, והטעם: משום שיו"ט הוא זמן של שמחה ואין
לעורר בו אבלות על איחור הגאולה שזהו תוכן הפזמונים
האמצעים קומי צאי, התעוררי, משא"כ ב' פזמונים הראשונים
והאחרונים תוכנם הוא לקבל את השבת (אלף המגן תרכה נו).

לכוון במקדש השבת

יו"כ שחל בשבת חייב בקידוש מן התורה אלא שיוצאים ידי חובה
בתפילה שאומר מקדש השבת (רע"א על שו"ע או"ח ריש סי' רעא) ובהנהגה
חת"ס הוסיף כיון שמצוות צריכות כוונה צריך כל אחד כשמסיים

ברכת מקדש השבת לכוון לקיים מצוות עשה "זכור את יום השבת
לקדשו" (לוח א"י, הליכות שלמה פרק רביעי ח"ד).

ויש שכתבו ללמד זכות למי שאינו מכוון לפי שביו"כ אין קידוש על
הכוס ולכן אף בלא קידוש יוצא ידי חובת קידוש אף בלי כוונה
מיוחדת מהת' על ידי תפילתו (שו"ת הר צבי ח"א ה קנא)

פוסק "כי ביום הזה" – לנוהגים לומר בכל שבת לפני שמו"ע פסוק
"ושמרו בני ישראל את השבת" ביו"כ אומרים פסוק "כי ביום הזה"
(תהילים פא ד). וכשחל בשבת מקדמים ושמרו והטעם: לפי שתדיר
קודם (מטה אפרים תריט).

שמונ"ע – "רצה במנוחתנו" אין אומרים בשמונ"ע "אלוקינו
ואלוקי אבותינו מחל לעוונותינו את המילים רצה במנוחתינו"
והטעם: לפי שהוא יום תענית ואין כל כך רצון במנוחתנו (לבוש
תריס משנ"ב שם ס"ק ז). ובברכת מעין שבע אומרים רצה במנוחתנו
(לוח א"י, ה"ש פרק ד' ג) והטעם: לפי שהיא תפילה שכל שבתות השנה
(עמרת זקנים תריט).

ברכת "מעין שבע" – אומר "המלך הקדוש שאין כמוהו" (מטה
אפרים תקפב ג) והטעם לפי שימים אלו ימי דין שהקב"ה יושב ודן את
העולם ומראה מלכותו וממשלתו שהוא בכל משלה (לבוש שם ב).

מקדש השבת – ברכת מעין שבע חותם "מקדש השבת" ולא
מזכיר יו"כ (שו"ע תריס ג), והטעם שאלמלא שבת לא היה ש"ץ יורד
לפני התיבה שלא נתקנה אלא בשבת מפני סכנה ואינה מעיקר
חיוב תפילה ואין בה חיוב לקדושת היום ונמצא שלא נתחייב בה
היום כלל (סדר ר"ע גאון קסד, משנ"ב תריס ס"ק יא).

"אבינו מלכינו" – אין אומרים "אבינו מלכינו" בתפילות של יו"כ
(חוץ מנעילה) (שו"ע תריס ג) והטעם: לפי שאין מבקשים בקשות
בשבת. (ר"ן ר"ה ט, רמא תקפד-א). טעם נוסף: לפי שנתקן כנגד
תפילת שמונ"ע של חול, וכשחל יו"כ בחול אם לא היה יו"כ היו
אומרים אלו הברכות עצמם ועכשיו שחל בשבת משלימים אותם
בשינוי על ידי אבינו מלכינו, אבל כשחל בשבת אפילו לא היה
יו"כ לא היו אומרים אלו הברכות כך גם כשחל יו"כ בשבת אין
אומרים א"מ (לבוש תקפה-ב).

תפילת נעילה – בנעילה אומרים אבינו מלכינו, יש כתבו הטעם
לפי שכבר יצא שבת (לבוש תרכה ה) וא"ר (שם) מביא בשם מג"א
(תרכה ס"ק ג) דאף שעדיין יום אומרים, כיון שהוא גמר דין.

לבקש בקשות פרטיות

אע"פ שאסור לשאול צרכיו בשבת יו"כ שחל בשבת מותר להוסיף
בקשות בשמו"ע אחר אלוהי נצור (הליכות שלמה תפלות ימים הנוראים
פרק יז יא, הגריש"א לקנות חכמה 5 עמוד 20).